

การศึกษาการนำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

The Study of the Application of the Death Penalty to Rape

สิริรุ่ง สินตะคุ¹ และปวีณี ไพรทอง²

Sirong Sintaku and Pawinee Praithong

Received: August 13, 2019

Revised: September 18, 2020

Accepted: September 13, 2020

DOI: 10.14456/jra.2021.36

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวิวัฒนาการของการลงโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา 2) ศึกษาเปรียบเทียบการลงโทษประหารชีวิตในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย 3) ศึกษาการนำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และ 4) เสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงการนำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพด้วยวิธีวิจัยเอกสารจากประมวลกฎหมาย หนังสือกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกา บทความ วารสาร เอกสาร ข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ทั้งกฎหมายของประเทศไทย และกฎหมายของต่างประเทศ โดยนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบเพื่อหาข้อสรุปและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย ผลการวิจัย พบว่า 1) ประเทศไทยได้มีวิวัฒนาการการลงโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรามาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน 2) จากการศึกษาเปรียบเทียบการลงโทษประหารชีวิตระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย พบว่า ประเทศอินเดียกำหนดให้ลงโทษประหารชีวิตในคดีที่ข่มขืนเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี 3) ปัจจุบันการลงโทษประหารชีวิตในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) ปี พ.ศ. 2562 กำหนดให้ลงโทษประหารชีวิตเฉพาะกรณีที่ผู้กระทำความผิดทำให้ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตายเท่านั้น แต่การถูกข่มขืนกระทำชำเราถือเป็นสิ่งที่มีผลกระทบต่อทั้งทางร่างกายและจิตใจ เมื่อถูกข่มขืนกระทำชำเราถือเป็นสิ่งที่ร้ายแรงที่สุดของผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา จึงควรกำหนดกฎหมายให้มีโทษที่รุนแรง และ 4) เพื่อเป็นการป้องกันและยับยั้งมิให้เกิดการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา จึงเสนอแนะให้มีการนำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

¹⁻² มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช; Sukhothai Thammathirat Open University

Corresponding author, e-mail: Sintaku2522@gmail.com, Tel. 089-8926425

คำสำคัญ: ช่มชืน, โทษ, ประหารชีวิต

Abstract

This research article intended to 1) Study concept theory and evolution of the punishment for the offense of rape 2) A comparative study of the death penalty for rape offenses between Thailand and India. 3) Study of introducing the death penalty to be used with the offense of rape. And 4) Suggestions for ways to improve introducing the death penalty applied to the offense of rape. Use a qualitative research using document research method from legal code, Supreme Court articles, journals, documents and informations from electronic media both the laws of Thailand and foreign laws by analyzing and comparing information to find conclusion and suggestion for the amendment of the law. The study found that 1) Thailand has evolved punishment for an offense of rape from the past to the present. 2) A study comparing the death penalty between Thailand and India found that India imposed the death penalty for rape of children under the age of 12 year. 3) The current death penalty in the offense of rape according to the Criminal Code (Edition 27) year 2019 determined to be sentenced to death only if the offender causing the raped only suffered serious harm or even death but the rape considered to have an impact both physically and mentally when raped in the most serious of the raped therefore the law should be imposed severe penalties. And 4) to prevent and deter not to cause any wrongdoing rape base therefore proposed the introduction of the death penalty applied to the offense of rape.

Keywords: Rape, Penalty, Death Penalty

บทนำ

ปัญหาการช่มชืนกระทำชำเราเรามีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้จะไม่สามารถหาหลักฐานมายืนยันการสั่งห้ามการช่มชืนกระทำชำเราในกฎหมายสมัยสุโขทัยได้ ด้วยสาเหตุเพราะกฎหมายไทยเพิ่งจะบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรหลังจากพ่อขุนรามคำแหงมหาราชประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นมาครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.1826 แต่ก็สามารถยืนยันได้ว่า การช่มชืนกระทำชำเราเป็นสิ่งที่ต้องห้ามในสมัยนั้นเพราะพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติของประเทศไทยมาช้านานโดยในพระพุทธศาสนามีศีลอยู่ข้อหนึ่งที่กล่าวว่า “กาเมสุมิจฉา จารา เวมณี สีขาปะทัง สมาธิยามิ” อันหมายถึงพึงงดเว้นจากการล่วงเกินบุตร ภรรยาผู้อื่น (พระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่นราชบุรีดิเรกฤทธิ์, ร.ศ. 120) จึงกล่าวได้ว่ากฎหมายของประเทศไทยตั้งแต่สมัยอดีตจะลงโทษผู้กระทำผิดฐานล่วงละเมิดภรรยาผู้อื่นในทางประเวณีโดยถือว่าการกระทำผิดดังกล่าว เป็นการล่วงละเมิดศีลทางพระพุทธศาสนาและ

เป็นการทำลายขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมอย่างร้ายแรง จวบจนถึงปัจจุบัน การกระทำ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราก็ยังถือว่ามีความผิดตามกฎหมาย ซึ่งปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะเพิ่มสูงขึ้น โดยปรากฏให้เห็นตามสื่อต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง สาเหตุหนึ่งที่ทำให้มีผู้ก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเราเช่นนี้ เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญาที่ใช้บังคับในประเทศไทยปัจจุบัน กำหนดบทลงโทษที่ไม่รุนแรงจึงทำให้ผู้ที่คิดจะข่มขืนกระทำชำเราไม่เกรงกลัว หรือผู้ที่กระทำการข่มขืนกระทำชำเรามีความคิดว่า เมื่อได้รับโทษแล้วเมื่อได้ประพฤติดนเป็นนักโทษที่ดีก็จะได้รับการปล่อยตัวในเวลาอันรวดเร็ว ซึ่งอัตราการลงโทษตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 และมาตรา 277 บัญญัติไว้ ดังนี้

มาตรา 276 “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำโดยทำให้ผู้ถูกระทำเข้าใจว่าผู้กระทำมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธหรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงหรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำความผิดระหว่างคู่สมรสและคู่สมรสนั้นยังประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้เพียงใดก็ได้หรือจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติแทนการลงโทษก็ได้ ในกรณีศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก และคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาต่อไป และประสงค์จะหย่า ให้คู่สมรสฝ่ายนั้นแจ้งให้ศาลทราบ และให้ศาลแจ้งพนักงานอัยการให้ดำเนินการฟ้องหย่าให้” (ราชกิจจานุเบกษา, 2562) และมาตรา 277 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ได้กระทำโดยทำให้ผู้ถูกระทำเข้าใจว่าผู้กระทำมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดหรือโดยใช้อาวุธหรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงหรือกระทำกับเด็กชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นการกระทำโดยบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี กระทำต่อเด็กซึ่งมีอายุกว่าสิบสามปี แต่ยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นยินยอม ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวจะพิจารณาให้มีการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กผู้ถูกระทำหรือผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย ว่าด้วยการคุ้มครองเด็กแทนการลงโทษก็ได้ ในการพิจารณาของศาล ให้คำนึงถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพสิ่งแวดล้อมของผู้กระทำความผิดและเด็กผู้ถูกระทำ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดกับเด็กผู้ถูกระทำ หรือเหตุอื่นอันควรเพื่อประโยชน์ของเด็กผู้ถูกระทำด้วย

ในกรณีที่ได้มีการดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กผู้ถูกระทำหรือผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กแล้ว ผู้กระทำความผิดไม่ต้องรับโทษ แต่ถ้าการคุ้มครองสวัสดิภาพดังกล่าวไม่สำเร็จ ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ ในการพิจารณาของศาล ให้คำนึงถึงเหตุตามวรรคห้าด้วย

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 ได้กำหนดอัตราโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีและอัตราโทษสูงสุดจำคุกตลอดชีวิตและโทษปรับ ส่วนประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 มีอัตราโทษจำคุกสูงสุดตลอดชีวิตและปรับ ซึ่งอัตราโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 และมาตรา 277 ถือเป็นอัตราโทษที่ไม่สูงมาก เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีที่ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราต้องทุกข์ทรมานทางจิตใจไปตลอดชีวิต ซึ่งต่างจากผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ได้รับการลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ซึ่งหากผู้ข่มขืนกระทำชำเราให้การรับสารภาพก็จะได้รับการลดโทษ และเมื่อเข้ารับการลงโทษจำคุกหากประพฤติตนเป็นนักโทษที่ดี ก็จะได้รับการลดโทษ และได้รับการลดโทษในวันสำคัญต่าง ๆ ก็จะได้รับ การปล่อยตัวเร็วขึ้น เมื่อพ้นโทษก็กลับมากระทำการข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นซ้ำอีก ยกตัวอย่างเช่น กรณีชายชาวอำเภออ่าวลึก ก่อเหตุพยายามจะข่มขืนหญิงสาววัย 22 ปี ที่จังหวัดกระบี่ เมื่อพ้นโทษ มาปี พ.ศ. 2555 ก็กลับมาก่อเหตุซ้ำ (ข่าวสดออนไลน์, 2562) และกรณีเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2559 คนร้ายฆ่าป่าดคอครูอัตราจ้างด้วยความโหดร้าย (ไทยรัฐออนไลน์, 2559) คนร้ายเคยถูกจับคดีข่มขืน ภรรยาเพื่อน เมื่อปี พ.ศ. 2556 ถูกจำคุก 1 ปี 8 เดือน และพ้นโทษออกมาเดือนสิงหาคม ปี พ.ศ. 2558 ก็กลับมาก่อคดีเช่นเดิมอีก และยังมีอีกหลายคดี ซึ่งสาเหตุหนึ่งผู้เขียนเห็นว่ามาจากผู้ทำการ ข่มขืนกระทำชำเราไม่เกรงกลัวกฎหมาย จึงทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราปรากฏเป็นข่าวรายวัน และบางรายเมื่อพ้นโทษออกมาก็มาก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเราซ้ำอีก ซึ่งจากข้อมูลทางการแพทย์ โดยนายแพทย์จากสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (สธ.) ได้ กล่าวถึงการก่อเหตุข่มขืนว่า “ถือเป็นสัญชาตญาณที่ฝังอยู่ในจิตใจของมนุษย์ จึงเป็นเรื่องยากที่จะแก้ไขได้ เป็นเรื่องของความต้องการทางเพศที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา” (ไทยรัฐออนไลน์, 2559)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ปัญหาการข่มขืนกระทำชำเรา สาเหตุหนึ่งมาจากการกำหนดอัตราโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราที่ไม่รุนแรง ทำให้ผู้ที่คิดจะทำการข่มขืนกระทำชำเราไม่เกรงกลัวกฎหมาย จึงทำให้มีผู้ก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเราปรากฏเป็นข่าวรายวัน อีกทั้งเมื่อพ้นโทษออกมา ก็มาก่อนเหตุข่มขืนกระทำชำเราซ้ำอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงทำการศึกษากำหนดโทษประหารชีวิต มาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเพื่อเป็นการป้องกันและยับยั้งมิให้เกิดการกระทำ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเพิ่มขึ้น ดังแนวคิดของเบ็คคาเรียเกี่ยวกับการลงโทษเพื่อเป็นการ ป้องกันอาชญากรรม โดยเห็นว่า การลงโทษมีความจำเป็น มนุษย์ทุกคนสามารถทำความผิดได้ ตลอดเวลา เนื่องจากมนุษย์มีความเห็นแก่ตัว พร้อมทั้งจะฝ่าฝืนสัญญาประชาคม ถ้าหากสิ่งนั้น ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง การลงโทษจึงต้องคำนึงถึงความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ โดยควรส่งเสริม แรงจูงใจไม่ให้ประโยชน์ของมนุษย์ถูกทำลายโดยกฎหมาย และการลงโทษควรมีการกำหนดไว้เพื่อ เป็นการป้องกัน โดยการลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้งมิให้บุคคลทั่วไปในสังคมกระทำความผิด เพราะเกรงกลัวโทษที่จะได้รับ (สุมนทิพย์ จิตสว่าง, 2561)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวิวัฒนาการของการลงโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการลงโทษประหารชีวิตในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ระหว่างประเทศไทย กับต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาการนำโทษประหารชีวิตมาใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงการนำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีวิจัยเอกสารจากประมวลกฎหมาย หนังสือกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกา บทความ วารสาร เอกสารข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ทั้ง กฎหมายของประเทศไทยและกฎหมายของต่างประเทศ โดยนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์และ เปรียบเทียบ เพื่อหาข้อสรุปและข้อเสนอแนะในการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการนำโทษประหาร ชีวิตมาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราต่อไป

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า 1) ประเทศไทยได้มีวิวัฒนาการการลงโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรามาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน 2) จากการศึกษาเปรียบเทียบการลงโทษประหารชีวิต ระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศ พบว่าประเทศอินเดียกำหนดให้ลงโทษประหารชีวิตในคดีที่ ข่มขืนเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี 3) ปัจจุบันการลงโทษประหารชีวิตในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) ปี พ.ศ. 2562 กำหนดให้ลงโทษประหารชีวิตเฉพาะ

กรณีนี้ผู้กระทำความผิดทำให้ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตายเท่านั้น แต่การถูกข่มขืนกระทำชำเราถือเป็นสิ่งที่มีผลกระทบต่อทั้งทางร่างกายและจิตใจ เมื่อถูกข่มขืนกระทำชำเราถือเป็นสิ่งที่ร้ายแรงที่สุดของผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา จึงควรกำหนดกฎหมายให้มีโทษที่รุนแรง และ 4) เพื่อเป็นการป้องกันและยับยั้งมิให้เกิดการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา จึงเสนอแนะให้มีการนำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

อภิปรายผลการวิจัย

การนำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราสอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษผู้กระทำความผิด ดังนี้

1. ทฤษฎีการลงโทษผู้กระทำความผิด ประกอบด้วย

1.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสำนักอาชญาวิทยาคลาสสิก (The Classical School of Criminology) ทฤษฎีการลงโทษผู้กระทำความผิดที่เกิดขึ้นในยุโรปเมื่อสมัยศตวรรษที่ 18 ซึ่งแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยาคลาสสิกตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยม (Utilitarianism Philosophyt) ทฤษฎีสัญญาประชาคม (Social Contract) และทฤษฎีเจตจำนงอิสระ (Free Will) ซึ่งทฤษฎีเจตจำนงอิสระเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีอิสระที่จะคิดและกระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยใช้เหตุผล โดยเมื่อมนุษย์ได้กระทำการใดลงไปด้วยการตัดสินใจและใช้เหตุผลแล้ว จะต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไป เมื่อบุคคลใดกระทำความผิดก็ต้องรับโทษในสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไป การที่สังคมลงโทษบุคคลใดเนื่องจากการที่บุคคลนั้นได้กระทำความผิด ถือว่าเป็นสิ่งที่ผู้กระทำความผิดสมควรจะได้รับ ในปี ค.ศ. 1764 ซีซาร์ เบ็คคาเรีย (Cesare Beccaria) เขียนบทความเป็นภาษาอิตาเลียนซึ่งเป็นผลงานชิ้นสำคัญในหนังสือชื่อ *Dei delitti e delle pene*) ตรงกับความหมายในภาษาอังกฤษว่า “On Crimes and Punishments” ซึ่งเป็นข้อเขียนที่จุดประกายความคิดของนักปราชญ์ในอิตาลีและทั่วภาคพื้นยุโรป เบ็คคาเรียได้แสดงทัศนะคัดค้านต่อการลงโทษประหารชีวิตอย่างไม่เป็นธรรม โดยได้ต่อต้านการลงโทษประหารชีวิต (Capital Punishment) ที่รัฐและผู้ปกครองลงโทษประชาชนโดยไม่มีหลักกฎหมาย ไม่มีบรรทัดฐาน และไม่มีความแน่นอน อาศัยอคติการตัดสินด้วยความรู้สึก และความเชื่อทางศาสนาที่ขาดความชอบธรรม เบ็คคาเรียเรียกร้องให้มีการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (สุนทรพิทย จิตสว่าง, 2561)

หลักการของเบ็คคาเรียเกี่ยวกับการลงโทษนั้น มีแนวคิดพื้นฐานมาจากทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยม (Utilitarianism Philosophy) คือ ประโยชน์สูงสุดสำหรับปวงชนจำนวนมากที่สุดโดยการลงโทษในสังคมที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการมุ่งคุ้มครองประโยชน์สูงสุดของคนส่วนใหญ่ในสังคมเป็นสำคัญ ซึ่งเบ็คคาเรียนำมาใช้ในข้อเสนอเกี่ยวกับอาชญากรรมและการลงโทษ โดยมุ่งป้องกันสังคมจากภัยอันตรายของอาชญากรรมด้วยการข่มขู่ยับยั้ง

แนวคิดของเบ็คคาเรียเกี่ยวกับการลงโทษเพื่อเป็นการป้องกันอาชญากรรม โดยเห็นว่า การลงโทษมีความจำเป็น มนุษย์ทุกคนสามารถกระทำความผิดได้ตลอดเวลา เนื่องจากมนุษย์มีความเห็นแก่ตัว พร้อมทั้งจะฝ่าฝืนสัญญาประชาคม ถ้าหากสิ่งนั้นก่อให้เกิดประโยชน์แก่

ตนเอง การลงโทษจึงต้องคำนึงถึงความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ โดยควรส่งเสริมแรงจูงใจไม่ให้ประโยชน์ของมนุษย์ถูกทำลายโดยกฎหมาย และการลงโทษควรมีการกำหนดไว้เพื่อเป็นการป้องกัน โดยการลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้ง ซึ่งจำแนกเป็นการข่มขู่ยับยั้งโดยเฉพาะ (Specific Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคลเพื่อยับยั้งมิให้มีการกระทำความผิดซ้ำ และการข่มขู่ยับยั้งโดยทั่วไป (General Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดเพื่อเป็นตัวอย่างแก่บุคคลทั่วไปในสังคมให้เห็นผลเสียของการกระทำความผิด เพื่อยับยั้งมิให้บุคคลทั่วไปในสังคมกระทำความผิด เพราะเกรงกลัวโทษที่จะได้รับ การลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้ง ประกอบด้วย เงื่อนไขสองประการ คือ การลงโทษจะต้องได้สัดส่วนกับการเกิดอาชญากรรม และสาธารณชนจะต้องได้รับรู้และเข้าใจอย่างแน่ชัดเกี่ยวกับการลงโทษ

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสำนักอาชญาวิทยาคลาสสิก (The Classical School of Criminology) ซึ่งประกอบด้วยทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยม (Utilitarianism Philosophy) ทฤษฎีสัญญาประชาคม (Social Contract) และทฤษฎีเจตจำนงอิสระ (Free Will) มีความเกี่ยวข้องกับการลงโทษประหารชีวิตในสังคมโดยตรง เนื่องจากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสำนักคลาสสิกซึ่งประกอบด้วย ทฤษฎีเจตจำนงอิสระ (Free Will) เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีเจตจำนงอิสระในการกระทำสิ่งที่ก่อให้เกิดประโยชน์มากกว่าเสียประโยชน์เสมอ โดยมนุษย์จะมีเหตุผลในการเลือกการกระทำ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยม (Utilitarianism Philosophy) ที่เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้น เนื่องจากได้พิจารณาถึงผลที่จะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ดังนั้น การลงโทษด้วยการประหารชีวิตจึงมีความสอดคล้องกับทฤษฎีเจตจำนงอิสระ (Free Will) ทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยม (Utilitarianism Philosophy) และทฤษฎีสัญญาประชาคม (Social Contract) เนื่องจากการลงโทษประหารชีวิตไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ในชีวิต หรือเป็นการละเมิดต่อสัญญาประชาคมที่ได้กำหนดไว้ เพราะโทษประหารชีวิตเป็นการลงโทษที่ต้องแลกด้วยชีวิตเมื่อมีการกระทำความผิด ดังนั้น เมื่อมีการกระทำความผิดต้องแลกด้วยการถูกประหารชีวิต ซึ่งมนุษย์ไม่ยอมสูญเสียชีวิต การลงโทษประหารชีวิตตามแนวคิดทฤษฎีเจตจำนงอิสระ (Free Will) ทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยม (Utilitarianism Philosophy) และทฤษฎีสัญญาประชาคม (Social Contract) จึงจำเป็นต้องมีในสังคมเพื่อให้สมาชิกในสังคมเกิดความเกรงกลัวซึ่งจะนำไปสู่ความสงบสุขของสังคม (สุมนทิพย์ จิตสว่าง, 2561)

1.2 ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน

ทฤษฎีการลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทน เป็นทฤษฎีการลงโทษที่เก่าแก่ที่สุด โดยมีความเชื่อว่า ผู้ที่กระทำความผิดควรถูกประหารชีวิต ซึ่งเป็นโทษที่มีความรุนแรงที่สุด เพื่อให้สาสมกับความผิดที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดลงไป จึงมีการใช้โทษประหารชีวิตมาตั้งแต่ในอดีต ซึ่งส่วนหนึ่งมีความเชื่อว่า ผู้กระทำความผิดเป็นผู้ที่มีความชั่วร้ายในตัวเอง ดังนั้น จึงควรได้รับการลงโทษประหารชีวิตเพื่อเป็นการกำจัดคนที่มีความชั่วร้ายในตัวเองออกไปจากสังคม (สุมนทิพย์ จิตสว่าง, 2561)

นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่าประเทศที่พบปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราบ่อยครั้ง ซึ่งพลเมืองของประเทศเห็นว่าเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขและป้องกันมิให้เกิดขึ้น โดยการเรียกร้องให้รัฐกำหนดกฎหมายการลงโทษผู้กระทำความผิดฐานข่มขืน โดยการลงโทษประหารชีวิตขึ้นมาบังคับใช้ เช่น ประเทศอินเดีย โดยประเทศอินเดียถือเป็นประเทศที่มีเหตุข่มขืนบ่อยครั้ง และเหตุการณ์ร้ายแรงจนทำให้พลเมืองของประเทศอินเดียออกมาเรียกร้องให้มีการนำโทษประหารชีวิตมาใช้กับผู้กระทำความผิดฐานข่มขืน คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาแพทย์ ในปี ค.ศ. 2012 โดยได้มีการเรียกร้องให้มีการลงโทษในคดีความผิดฐานข่มขืนเข้มงวดมากขึ้นโดยจากข้อมูลการเรียกร้องนำไปสู่การแก้กฎหมายของประเทศอินเดีย โดยรัฐบาลกลางของอินเดียได้ผ่านกฎหมายระบุให้เพิ่มโทษในคดีการล่วงละเมิดทางเพศ ข่มขืน และการคุกคามทางเพศซึ่งประกอบด้วย การขยายระยะเวลาการจำคุก รวมถึงเพิ่มโทษประหารชีวิตในกรณีที่เหยื่ออายุน้อยกว่า 12 ปี และข้อมูลจากหน่วยงานบันทึกข้อมูลอาชญากรรมแห่งชาติของอินเดีย แสดงให้เห็นว่าสถานการณ์เรื่องความปลอดภัยของผู้หญิง หลังจากปี ค.ศ. 2012 นั้นไม่ได้ดีขึ้น โดยจำนวนของคดีข่มขืนที่อยู่ในชั้นตอนรอการพิจารณาคดีในปี ค.ศ. 2016 นั้นมีจำนวน 1.33 แสนคดี เพิ่มขึ้นจากปี ค.ศ. 2012 ที่มีจำนวน 1 แสนคดี จากสถิติของรัฐบาลอินเดียในปี ค.ศ. 2016 ระบุว่า ในทุก ๆ 13 นาที จะมีผู้หญิงอินเดียถูกข่มขืน 1 คน หรือคิดเป็น 4 คน ต่อ 1 ชม.ทั่วทั้งประเทศอินเดีย นอกจากนี้ ภายใน 1 วันจะมีผู้หญิงถึง 6 คน ถูกรุมโทรมข่มขืน ยิ่งไปกว่านั้นเจ้าสาวอินเดีย 1 คน จะถูกฆาตกรรมในทุก ๆ 69 นาที เพื่อหวังเอาสินสอดของฝ่ายหญิง และสถิติยังได้บอกอีกว่า ผู้หญิงอินเดียจะถูกสาบด้วยน้ำกรดเฉลี่ยแล้วกว่า 19 คนต่อเดือน สถานการณ์กลับยิ่งเลวร้ายลงเมื่อเด็กตกเป็นเป้าหมายในการข่มขืนมากขึ้น โดยจากบันทึกข้อมูลอาชญากรรมของทางราชการ บ่งชี้ว่า เด็กตกเป็นเหยื่อในคดีข่มขืนเพิ่มขึ้น 2 เท่า ในช่วงปี ค.ศ. 2012 ถึง ค.ศ. 2016 โดยคดีข่มขืนเด็ก คิดเป็นร้อยละ 40 ของคดีข่มขืนทั้งหมด (ชลทิพย์ สุริสาร, 2561) ต่อมาคณะรัฐมนตรีของอินเดียได้อนุมัติการลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้ก่อเหตุข่มขืนเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 12 ปี หลังเกิดกระแสความไม่พอใจทั่วประเทศ เนื่องจากมีเด็กหญิงจำนวนมาก ตกเป็นเหยื่อในคดีข่มขืนและฆาตกรรม โดยเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2561 คณะรัฐมนตรีมีมติให้ลงโทษประหารชีวิต ผู้ก่อเหตุข่มขืนเยาวชนอายุต่ำกว่า 12 ปี โดยกฎหมายนี้มีผลบังคับใช้ 6 เดือน (ต่างประเทศ, 2561)

1.3 เปรียบเทียบองค์ประกอบความผิดและการลงโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย จากการศึกษาการลงโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย พบว่า ประเทศอินเดียประสบปัญหาการเกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเราซึ่งมีแนวโน้มจะเพิ่มสูงขึ้น ผู้เขียนจึงนำมาเปรียบเทียบกับกรณีการข่มขืนกระทำชำเราในประเทศไทย ดังนี้

1) องค์ประกอบความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราของประเทศไทย มีดังนี้ (1) ผู้ใด (2) ข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำ ล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น (3) โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ (4) โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ (5) ได้กระทำโดยทำให้ผู้ถูกกระทำเข้าใจ

ว่าผู้กระทำมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด (6) ได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงหรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกัน

2) องค์ประกอบความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราของประเทศอินเดีย มีดังนี้

(1) ผู้ชาย (2) ใช้อวัยวะเพศของผู้ชายสอดเข้าไปในช่องคลอด ปาก ท่อปัสสาวะ หรือทวารหนักของผู้หญิง (3) ผู้ชายใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายที่ไม่ใช้อวัยวะเพศสอดเข้าไปในช่องคลอด ท่อปัสสาวะ หรือทวารหนักของผู้หญิง หรือผู้หญิงเป็นผู้ใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายที่ไม่ใช้อวัยวะเพศสอดเข้าไปในทวารหนักของบุคคลอื่น (4) ใช้ปากของผู้ชายทำกับช่องคลอด ทวารหนัก ท่อปัสสาวะของผู้หญิงขอยกเว้นความรับผิดชอบ หากเป็นกระบวนการทางการแพทย์ ไม่ถือเป็นการข่มขืน และการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายกับภรรยาของเขาเองภรรยาที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีไม่ถือว่าถูกข่มขืน

3) การลงโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราของประเทศไทย มีดังนี้

(1) มาตรา 276 ลงโทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปี ถึง 20 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ 80,000 บาท ถึง 400,000 บาท

(2) มาตรา 277 ลงโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 20 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ 100,000 บาท ถึง 400,000 บาท

(3) มาตรา 277 ทวิ เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัสหรือเสียชีวิต ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 15 ปี ถึง 20 ปี และปรับตั้งแต่ 300,000 บาท ถึง 400,000 บาท ประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

(4) มาตรา 277 ตริ เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัสหรือเสียชีวิต ต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

4) การลงโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราของประเทศอินเดีย

(1) ผู้กระทำการข่มขืนจะถูกลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 7 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิตและชำระค่าปรับ

(2) ผู้กระทำการข่มขืนซ้ำกับผู้หญิงคนเดียวกันจะต้องถูกลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และชำระค่าปรับ

(3) หากการข่มขืนทำให้เกิดการบาดเจ็บและทำให้ผู้หญิงเสียชีวิต จะถูกลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 20 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิต

(4) ผู้ใดมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาที่แยกกันอยู่ โดยไม่ได้รับความยินยอม จะถูกลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 2 ปี ถึง 7 ปี และจะต้องชำระค่าปรับ

(5) ผู้มีอำนาจ หรือข้าราชการ หรือผู้กำกับ หรือผู้จัดการของเรือนจำ หรือสถานที่อื่น ๆ ที่ถูกควบคุมหรือภายใต้กฎหมายใด ๆ ใช้ตำแหน่งดังกล่าวหรือความสัมพันธ์กับสถาบันชกจุงหรือหลอกล่อผู้หญิงไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลของเขาหรืออยู่ในสถานที่ โดยการมีเพศสัมพันธ์กับเขา มีความผิดฐานข่มขืนจะต้องถูกลงโทษจำคุก

(6) ผู้หญิงถูกข่มขืนโดยบุคคลหนึ่งคนหรือมากกว่าโดยเจตนาด้วยกัน ถือเป็นความผิดฐานข่มขืนจะถูกลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 20 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิตและปรับโดยคิดค่าปรับให้สอดคล้องกับค่ารักษาพยาบาลและการฟื้นฟูสมรรถภาพของเหยื่อ หากมีการเพิ่มเติมการปรับใด ๆ ที่กำหนดไว้ในส่วนนี้จะต้องจ่ายให้กับเหยื่อ

(7) ผู้ใดเคยถูกตัดสินว่ามีความผิดมีโทษจำคุก ต่อมาถูกตัดสินว่ามีความผิดตามบทลงโทษ จะต้องถูกลงโทษด้วยการจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต (Law Library, 2563)

(8) คณะรัฐมนตรีของอินเดียได้อนุมัติการลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้ก่อเหตุข่มขืนเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 12 ปี มีผลบังคับใช้ 6 เดือน (ต่างประเทศ, 2561)

5) สรุปการเปรียบเทียบ จากการเปรียบเทียบองค์ประกอบและการลงโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย สรุปได้ ดังนี้

(1) องค์ประกอบความผิดของประเทศไทย ประเทศไทยไม่ได้ระบุเพศผู้กระทำความผิดว่าต้องเป็นเพศชาย โดยกำหนดว่า ผู้ใดใช้วิธีข่มขืนของผู้อื่นล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น และไม่ได้ระบุเรื่องความยินยอมไว้ชัดเจน แต่ระบุว่าเป็นการกระทำโดยขู่เข็ญด้วยประการใด โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้นั้นผู้นั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ซึ่งหมายถึงความไม่ยินยอม

(2) องค์ประกอบความผิดของประเทศไทย ประเทศไทยระบุเพศผู้กระทำความผิดเป็นเพศชาย โดยกำหนดว่า ผู้ชายใช้วิธีข่มขืนของผู้อื่นสอดเข้าไปในช่องคลอดปาก ท่อปัสสาวะ หรือทวารหนักของผู้หญิง หรือใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายที่ไม่ใช่อวัยวะเพศสอดเข้าไปในช่องคลอด ท่อปัสสาวะ หรือทวารหนักของผู้หญิง หรือผู้หญิงเป็นผู้ใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายที่ไม่ใช่อวัยวะเพศสอดเข้าไปในทวารหนักของบุคคลอื่น และไม่ได้ระบุเรื่องความยินยอมไว้โดยชัดแจ้ง แต่การข่มขืน คือการไม่ให้ความยินยอม

(3) การลงโทษของประเทศไทย ประเทศไทยกำหนดการลงโทษไว้ โดยเริ่มจากการลงโทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปี ถึง 20 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ 80,000 บาท ถึง 400,000 บาท กรณีกระทำต่อเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี และเด็กอายุไม่เกินสิบสามปี ลงโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 20 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ 100,000 บาท ถึง 400,000 บาท และหากผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัส หรือเสียชีวิต ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 15 ปี ถึง 20 ปี และปรับตั้งแต่ 300,000 บาท ถึง 400,000 บาท หรือประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

(4) การลงโทษของประเทศไทย ประเทศไทยกำหนดการลงโทษผู้กระทำการข่มขืนผู้อื่นด้วยการลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 7 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิตและต้องชำระค่าปรับหากทำการข่มขืนซ้ำกับผู้หญิงคนเดียวกันจะถูกลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และต้องชำระค่าปรับ และหากผู้ถูกข่มขืนได้รับบาดเจ็บและทำให้ผู้หญิงเสียชีวิต จะถูกลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 20 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิตและในกรณีที่มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาที่แยกกันอยู่ โดยไม่ได้รับความยินยอมจะถูกลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 2 ปี ถึง 7 ปี และจะต้องชำระค่าปรับ

กรณีผู้มีอำนาจหรือข้าราชการ หรือผู้กำกับ หรือผู้จัดการของเรือนจำ หรือสถานที่อื่น ๆ ที่ถูกควบคุมหรือภายใต้กฎหมาย ใช้ตำแหน่งดังกล่าวหรือความสัมพันธ์กับสถาบัน ชักจูงหรือหลอกล่อผู้หญิงไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลของเขาหรืออยู่ในสถานที่โดยการมีเพศสัมพันธ์กับเขา มีความผิดฐานข่มขืนจะต้องถูกลงโทษจำคุก ส่วนในกรณีผู้หญิงถูกข่มขืนโดยบุคคลหนึ่งคนหรือมากกว่าโดยเจตนา ร่วมกัน ถือเป็นความผิดฐานข่มขืนจะถูกลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 20 ปี หรือจำคุกตลอดชีวิตและปรับด้วย โดยคิดค่าปรับให้สอดคล้องกับค่ารักษาพยาบาลและการฟื้นฟูสมรรถภาพของเหยื่อ หากมีการเพิ่มเติมการปรับใด ๆ ที่กำหนดไว้ในส่วนนี้จะต้องจ่ายให้กับเหยื่อ นอกจากนี้หากผู้ใดเคยถูกตัดสินว่ามีความผิดมีโทษจำคุก ต่อมาถูกตัดสินว่ามีความผิดตามบทลงโทษ จะต้องถูกลงโทษด้วยการจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิตอีกทั้ง คณะรัฐมนตรีของอินเดียได้อนุมัติการลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้ก่อเหตุข่มขืนเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 12 ปี มีผลบังคับใช้ 6 เดือนด้วย (ต่างประเทศ, 2561)

จะเห็นได้ว่าการข่มขืนกระทำชำเราถือเป็นภัยอันตรายที่ประเทศไทยและประเทศอินเดียให้ความสำคัญ โดยวิเคราะห์ได้ ดังนี้

1) ประเทศอินเดียประสบปัญหาการก่อคดีข่มขืนกระทำชำเราอย่างต่อเนื่อง ทำให้ประชากรออกมาเรียกร้องให้มีการลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา จนในที่สุดคณะรัฐมนตรีของอินเดียได้อนุมัติการลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้ก่อเหตุข่มขืนเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 12 ปี เนื่องจากมีเด็กหญิงจำนวนมาก ตกเป็นเหยื่อในคดีข่มขืนและฆาตกรรม โดยเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2561 คณะรัฐมนตรีมีมติให้ลงโทษประหารชีวิต ผู้ก่อเหตุข่มขืนเยาวชนอายุต่ำกว่า 12 ปี โดยกฎหมายนี้มีผลบังคับใช้ 6 เดือน (ต่างประเทศ, 2561)

2) สำหรับประเทศไทย ปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราถือเป็นที่สำคัญปัญหาหนึ่ง โดยมีอัตราการเกิดเหตุอย่างต่อเนื่องตามที่ปรากฏให้เห็นตามสื่อต่าง ๆ เป็นรายวัน ซึ่งเห็นได้จากการแก้ไขกฎหมายเพื่อให้สามารถยับยั้งป้องกันมิให้เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเราขึ้น โดยมีการแก้ไขกฎหมายล่าสุด ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 โดยเพิ่มอัตราโทษประหารชีวิตกับผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้รับอันตรายสาหัสหรือเสียชีวิต แต่ก็ยังไม่สามารถยับยั้งป้องกันมิให้เกิดเหตุได้ ยังคงมีการก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเราปรากฏให้เห็นตามสื่อต่าง ๆ ทุกวัน เพราะกฎหมายกำหนดโทษประหารชีวิตเฉพาะกรณีที่ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย จึงยังคงเกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเราขึ้นอีก ดังนั้น จึงควรแก้ไขกฎหมายให้มีการลงโทษประหารชีวิตผู้ที่ทำการข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น เพื่อเป็นการยับยั้งป้องกันมิให้เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเราอีกต่อไป และเป็นโอกาสศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการลงโทษผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราได้ ในกรณีที่เห็นว่าควรลงโทษประหารชีวิต

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

เหตุผลที่เสนอแนะให้มีการนำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับการลงโทษฐานข่มขืนกระทำชำเรา เนื่องจากปัจจุบันเกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเราบ่อยครั้ง ซึ่งถือเป็นปัญหาที่ควรได้รับการยับยั้งป้องกันมิให้เกิดเหตุขึ้นอีก ซึ่งจากการศึกษาอัตราโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 และมาตรา 277 แล้ว มีอัตราการลงโทษที่เบา เมื่อเปรียบเทียบกับผลร้ายที่ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้รับ บางรายถูกข่มขืนกระทำชำเราในลักษณะที่โหดร้ายทารุณ หรือมีการข่มขืนกระทำชำเราต่อเนื่องด้วยวิธีการที่โหดร้ายทารุณ บางรายเป็นบุคคลในครอบครัวกระทำต่อบุตรหลานของตนเอง ซึ่งผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่ถึงขั้นได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย แต่เมื่อกฎหมายมิได้บัญญัติให้สามารถลงโทษประหารชีวิตผู้ที่กระทำการข่มขืนกระทำชำเราได้ ผู้พิพากษาที่ไม่สามารถที่จะใช้ดุลพินิจในการลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราได้ ถึงแม้ว่าพฤติการณ์จะมีความโหดร้ายทารุณอันควรที่จะได้รับการลงโทษประหารชีวิตเพียงใด ดังนั้น จึงขอเสนอแนะให้มีการนำการลงโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณาลงโทษได้ ในกรณีที่เห็นว่าควรลงโทษประหารชีวิต โดยคาดหวังว่าจะช่วยให้สามารถยับยั้งป้องกันมิให้เกิดการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราได้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

เนื่องจากปัจจุบันพบเห็นการข่มขืนกระทำชำเราปรากฏตามสื่อต่าง ๆ เกือบทุกวัน ซึ่งถือเป็นภัยอันตรายที่น่ากลัวและควรศึกษาหาวิธีการเพื่อยับยั้งป้องกันมิให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราขึ้น เนื่องจากภัยจากการข่มขืนกระทำชำเราถือเป็นภัยอันตรายร้ายแรงที่ไม่ควรเกิดขึ้นในสังคม จากการศึกษาพบว่าสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราขึ้นบ่อยครั้ง เป็นเพราะกฎหมายอาญาที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีการกำหนดบทลงโทษที่ไม่รุนแรงเพียงพอที่จะทำให้ ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเกิดความเกรงกลัวต่อการถูกลงโทษ ผู้เขียนจึงทำการศึกษานำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรามีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ และมาตรา 277 ตรี ดังนั้น เพื่อเป็นแนวทางในการยับยั้งและป้องกันมิให้เกิดเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเราขึ้น จึงขอเสนอแนะให้มีการนำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ และมาตรา 277 ตรี ดังนี้

1. จากเดิมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 กำหนดการลงโทษฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยการลงโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีและลงโทษสูงสุดจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท จึงขอเสนอแนะให้มีการนำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 โดยการลงโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท แก่ผู้ที่กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276

2. จากเดิมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 กำหนดการลงโทษฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยการลงโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีและลงโทษสูงสุดจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท จึงขอเสนอแนะให้มีการนำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 โดยการลงโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท แก่ผู้ที่กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 แต่หากข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษประหารชีวิต และกรณีบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปีข่มขืนกระทำชำเราเด็กซึ่งมีอายุกว่าสิบสามปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กนั้นยินยอมศาลที่มีอำนาจพิจารณาดีเยาวชนและครอบครัวจะพิจารณาให้มีการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กผู้ถูกระทำหรือผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กแทนการลงโทษก็ได้

3. จากเดิมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ทวิ กำหนดการลงโทษฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยการลงโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีและลงโทษสูงสุดประหารชีวิต และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต ขอเสนอแนะให้นำโทษประหารชีวิตมาปรับใช้กับการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ทวิ กล่าวคือ ถ้าการข่มขืนกระทำชำเราเป็นเหตุให้ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษประหารชีวิต

4. จากเดิมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ตริ กำหนดการลงโทษฐานข่มขืนกระทำชำเรา กรณีได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย โดยการลงโทษจำคุกตลอดชีวิตและลงโทษสูงสุดประหารชีวิต แต่เมื่อได้เสนอแนะให้มีการลงโทษกรณีการข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ทวิ เป็นเหตุให้ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย ด้วยการเสนอแนะให้ลงโทษประหารชีวิต เมื่อการกำหนดฐานความผิดและการกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ตริ ข้ำกับการกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ทวิ จึงขอเสนอแนะให้ยกเลิกความในประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 277 ตริ เพื่อมิให้การกำหนดกฎหมายมีความซ้ำซ้อนกัน

เอกสารอ้างอิง

ข่าวสดออนไลน์. (2562). จับแล้ว ไอ้ลึบ หนุ่มหื่นเพ็งพันโทษคดี ฆ่าข่มขืน หวนทำซ้ำรอย ญาติสาวหวังชื่นใจ. เข้าถึงได้จาก https://www.khaosod.co.th/around-thailand/news_3032345

ชลทิพย์ สุริสาร. (2561). 6 ปี อันสุญเปล่า “อินเดียดี” เหลวขจัดข่มขืน. เข้าถึงได้จาก <https://www.posttoday.com/world/559085>

ต่างประเทศ. (2561). อินเดียดีอนุมัติโทษประหารชีวิตคดีข่มขืนเยาวชน. เข้าถึงได้จาก <https://news.thaipbs.or.th/content/271787>

ไทยรัฐออนไลน์. (2559). ปาดคอครูสาวดับคาห้องเช่าสระบุรี คาดคนร้ายบุกชำเรา แต่ขัดขืนเลยถูกฆ่า. เข้าถึงได้จาก <https://www.thairath.co.th/content /653176>

- ไทยรัฐออนไลน์. (2559). *เข้มขึ้น ประหาร เมืองไทยควรลงโทษ “ไอ้หื่น” อย่างไร*. เข้าถึงได้จาก <https://www.thairath.co.th/content/655622>
- พระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่นราชบุรีดิเรกฤทธิ์. (ร.ศ. 120). *กฎหมายลักษณะผิดเมีย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กองหลวงโทษ ร.ศ. 120.
- “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562”. (2562, 27 พฤษภาคม). *ราชกิจจานุเสกษา*, เล่มที่ 136 ตอนที่ 69 ก, หน้า 127-134.
- สุนนทิพย์ จิตสว่าง. (2561). *โทษประหารชีวิต*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Law Library. (2563). *พระราชบัญญัติกฎหมายอาญา (แก้ไข) พระราชบัญญัติ 2013*. เข้าถึงได้จาก <https://www.advocatekhoj.com/library/bareacts/criminallawamendment>